

Είστε οπαδός των αγγλικών γοτθικών μυθιστορημάτων; Γνωρίζετε εκείνη τη γλυκιά ανατριχίλα, όταν βυθίζεστε στην κινούμενη άμμο της λογοτεχνικής αφήγησης της Marry Shelley, του Charles Robert Maturin, του John William Polidori; Όταν αφήνετε την κακή συνήθεια να εκλογικεύετε τον γύρω κόσμο και ενεργοποιείτε μόνο το συναίσθημα και τη φαντασία σας, για να παραδοθείτε στην εξουσία του συγγραφέα που θέλει να σας τρομάξει; Αγαπάτε να βρίσκεστε ως μοναχικός αναγνώστης σε εγκαταλεημένα σπίτια, σε ομιχλώδη τοπία, ν' ακούτε παράξενους ήχους από τους βάλτους, να βλέπετε σκιές μέσα σε θολούς καθρέφτες; Αν ανήκετε σ' αυτήν την κατηγορία, πηγαίνετε να δοκιμάσετε αν θα τρομάξετε στη «Γυναίκα με τα Μαύρα» του Διόνυσου σε σκηνοθεσία Ανδρέα Κυριάκου.

Μπορεί η Susan Hill, η συγγραφέας του μυθιστορήματος «The Woman in Black» να είναι απλά η επίγονος της μεγάλης παράδοσης της αγγλικής γοτθικής λογοτεχνίας και να τηρεί αυστηρά και συνειδητά τους κανόνες του είδους που άλλοι εφπύραν, μπορεί να ανακαλεί κάποια γνωστά έργα, όπως το «The Woman in White» του Wilkie Collins, όμως και το δικό της έργο, γραμμένο το 1983, διατηρεί την ικανότητα να πατήσει τα ίδια κουμπιά στα πρόθυμα υποσυνείδητα των αναγνωστών. Συγκρίνοντας τις δύο μεταφορές του μυθιστορήματός της στην οθόνη, του 1989 σε σκηνοθεσία του Herbert Wise και του 2012 σε σκηνοθεσία του James Watkins, που και οι δύο ακολουθούν πιστά, αλλά κινηματογραφικά διανθισμένα, την πλοκή του μυθιστορήματος, με το θεατρικό έργο του Stephen Mallatrat, εκτιμά κανείς τη λαμπρή ιδέα του τελευταίου να δημιουργήσει έναν εγκιβωτισμό της κλασικής ιστορίας με φαντάσματα σε μια φόρμα δραματοποιημένης αφήγησης της.

Στη θεατρική εκδοχή του Mallatrat, ο Άρθουρ Κιπς προσφεύγει στη βοήθεια ενός ηθοποιού στην προσπάθειά του να αφηγηθεί (και μ' αυτό να ξερκίσει) μια ιστορία που τον στοιχειώνει εδώ και χρόνια. Η εισαγωγή με τα υποκριτικά μαθήματα σ' ένα άδειο θέατρο δίνει επιπρόσθετη αισθητική χροιά σ' αυτά που θα ακολουθήσουν, υπογραμμίζοντας ότι παίζουμε στον κόσμο της απόλυτης ψευδαίσθησης, όπου διασταυρώνονται το εξωπραγματικό θεατρικό στοιχείο με το υπερφυσικό του κόσμου των σκιών... Ο ηθοποιός αναλαμβάνει να παίζει τον Κιπς, και ο Κιπς όλους τους άλλους χαρακτήρες της ιστορίας.

Ο Ανδρέας Κυριάκου συστήθηκε στο κοινό ως θεατρικός σκηνοθέτης στη σκηνή του Διόνυσου με το «Αντίο, Κοπρόσκυλα» το 2018. Συστήθηκε με επιτυχία, κι εμείς οι θεατές είχαμε προσέξει την ικανότητά του να μπαίνει σε διάλογο με κάποια γνωστά πρότυπα, να χρησιμοποιεί στοιχεία χιούμορ, παρωδίας, παιχνιδιού, όχι απλά να παίζει θέατρο, αλλά να παίζει... με το θέατρο. Και σ' αυτήν τη δουλειά του, αυτή η αισθητική, αυτό το «παιχνίδι με...» είναι

αναγνώσιμα.

Στο παιχνίδι μ' ένα έργο τρόμου, ο Ανδρέας Κυριάκου καταλαμβάνει όλο τον χώρο του θεάτρου. Σπίνει στο φουαγιέ το γραφείο του κυρίου Κιπς και το παιδικό δωμάτιο του χαμένου του γιου, αλλά τα αποκαλύπτει μόνο όταν πρέπει, στο διάλειμμα. Χρησιμοποιεί με χιούμορ και ευρηματικότητα τον διάδρομο μεταξύ σκηνής και πρώτης σειράς καθισμάτων. Προσθέτει τη μορφή του Σταθμάρχη που καλεί τον κόσμο να επιβιβαστεί στο τρένο. Δημιουργεί, όπου το επιτρέπει η low budget παραγωγή, υπερφυσικά εφέ.

Δεν ξεχνά όμως ότι το κύριο παιχνίδι, το οποίο πρέπει να πετύχει, είναι το υποκριτικό, αυτό μεταξύ των δύο του ηθοποιών, του Χριστόδουλου Μαρτά και του Ανδρέα Κουτσόφτα. Στη σκηνή δημιουργείται ένα πολύ καλό ντουέτο μεταξύ δύο συνεργατών που και δίνουν γενναϊόδωρα χώρο ο ένας στον άλλο, και καταλαμβάνουν

όλο τον χώρο που τους ανήκει. Οι δυο τους παίζουν σε διαφοροποιούμενες κατά την εξέλιξη του έργου συνθήκες. Στην αρχή ο Μαρτάς παίζει τον θεατρικά ακατέργαστο κύριο Κιπς και ο Κουτσόφτας τον λιγάκι αλαζόνα και χωρίς τη γνώση του μελλοντικού κινδύνου, νεαρό επαγγελματία ηθοποιό. Μετά ο Μαρτάς «ωριμάζει υποκριτικά» και παίζει με απολαυστική διαφοροποίηση όλους τους ρόλους της υπόθεσης (κοστούμια Κατερίνα Ττάκκα), ενώ ο Κουτσόφτας ως «Κιπς» βουλιάζει στον τρόπο της αφηγούμενης ιστορίας. Μετά από την ολοκλήρωση της αφήγησης και την επιστροφή στους αρχικούς «εαυτούς τους» ο τρόμος ξεφεύγει από τα πλαίσια της δραματοποιημένης αφήγησης, όπως ο καπνός από τη θεατρική μηχανή και καλύπτει ξανά και τους δύο. Ο Μαρτάς με τη βελούδινη θεατρική του στόφα και με το κρυφό σχολιαστικό του χιούμορ και ο Κουτσόφτας με την ευέλικτη σωματικότητα του και την υποκριτική γενναϊότητα ήταν μια ευτυχής διανομή.

Στην παράσταση υπήρχαν κάποιες αραιώσεις σκηνικού χρόνου, ειδικά στην αρχή της δεύτερης πράξης, όπου η επιθυμία του σκηνοθέτη να διεκπεραιώσει όλα τα βήματα της

υπόθεσης οδηγούσε σε στιγμές αμνηστικής, όπως εκεί που ο Ανδρέας Κουτσόφτας αναγκάζεται να επαναλαμβάνει το «Ελα, Σπρίντερ, κορίτσι μου» για να καλύπτει ηχητικά τις κινήσεις του. Γενικά αποδεικνύεται ότι ο ρυθμός έχει μεγάλη σημασία στην παραγωγή αδρεναλίνης με θεατρικά μέσα. Τα σκηνικά (Σταύρη Παπά) θα μπορούσαν να είναι πιο αφαιρετικά και η δράση του ηθοποιού στην κύρια σκηνή τρόμου στο παιδικό υπνοδωμάτιο να φαίνεται καλύτερα (φωτισμοί Γιώργος Λάζουλου). Η μουσική από τον Κωνσταντίνο Ευαγγελίδη συμβάλλει στη μελαγχολική ατμόσφαιρα. Τα περάσματα της Γυναίκας με τα Μαύρα είναι, όσο πρέπει, ξαφνικά.

Αλήθεια, πηγαίνετε, δοκιμάστε αν θα τρομάξετε.

nonamoleski@hotmail.com

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

Της Νόνα
Μολέσκη

«Η Γυναίκα με τα Μαύρα»

